

שירות תל-אביב-יפו

ככר מלכי ישראל

טלפון 243311

1065 - 107 חת

ב"ה, כו' שבט תש"ס
3 בפברואר 1970

לכבוד

ה' י. אלון

סגן ראש הממשלה ושר החינוך והתרבות

משרד החינוך והתרבות

ירושלים.

אדוני השר,

אורשה להפנות חשומת לבך לכתבה בשם "ללבוש אח
הצדק כמו חתוננים" - שהופיעה במוסף השבועי של "הארץ"
מ-טז' בשבט תש"ל (23.1.70).

להקלה אני מצ"ב עותק פוטוסטטי של קטע - פרט
מהכתבה המלמד על כלל ההצגה בשם "מלכת האמבטיה" שהתיאטרון
הקאמרי עומד להציג.

מאחר ותיאטרון זה נהנה מסובסידיה מממשלתי באמצעות
משרדך ועתה - כנראה ייכנס משרדך בשותפות עם עיריית תל-אביב-יפו
להקמת נאמנות מיוחדת להחזקה שותפת וחיסול חובות הקאמרי -
מוצא אני לנחוץ לפנות אליך בנדון.

בושתי ונכלמתי כאדם וכיהודי על החוכן "התרבותי"
שתיאטרון זה עומד להלעיס את הציבור בהצגה "מלכת האמבטיה",
קרא ותיווכח.

מזמן השחרש אצלנו הנוהג שכל פסולת, פורנוגרפיה
מ/עטפיים באיצטלא של אמנות - ואז - אוי ואבוי למי שמעיו
להביע דעחו נגד "האמנות".

אך לדרגה זו שתיאטרון זה רוצה להביאנו בהצגה
הנ"ל - טרם הורגלנו.

אוי לעיניים שכך רואות ואוי לאוזניים ששמענה
פזמון שכזה הקורא לעשרת הדברות בשם "חרא" - ביסוי - "תרבותי",
"עברי" "מקורי".

./.

שירות תל-אביב-יפו

ככר מלכי ישראל
טלפון 243311

- 2 -

הכולשביקים ברוסיה הקומוניסטית לא העיזו כך להחבטא -
אין זה כי אם ביטוי ניהיליסטי המתעלם מהחנ"ך ומעשרת הדברות
כערך יהודי, כערך אוניברסלי, כערך של התרבות האנושית.

מסופקני אם אדם פעל חרבות כלשהי מסוגל לבעוט בצורה
מחפירה זו.

יודע אני שמסתכן אני בכינוי גנאי של אובסקורנט,
קליריקל - צנזור - מייצג הזעזועים - מצד אותם כוחבי
פשקבולים שלאחר שנמרו עם עשרת הדברות - המשיכו באופן עקבי
עם קרבנות חיילי צה"ל.

מי שרוצה המורת נאמנות מטעם ממשלת ישראל, הסוכנות
היהודית ועיריית חל-אביב חייב להיות ראוי לכך ולחח המורה.
חיאטרון אונגרדי - אין פירושו חיאטרון ונדלי המציג מחזות
טפלים ניהיליסטיים, המשחיתים את הנפש.

לחשובך אחכה.

בכבוד רב,

ח.מ. בסוק
סגן ראש העירייה

24-9-51

ירושלים, ט' באדר תש"ל
15 בפברואר 1970

9689
9494/3

מר בסוק הנכבד,

אני מאשר בתודה אח קבלת טבחך מיום 3.2.70.

קראתיו בעיון. השאלות שאחה מעורר הן עקרוניות וחורגות מן המקרה הספציפי שטכו "מלכה האמבטיה".

אני מסכים אחר, כי פורנוגרפיה ופסולה גרידא אינן חדלות להיות מה שהן גם כאשר מעטפית אותן באיצטלא של אמנות ותרבות. השאלה היא: מי יקבע מהי פסולה? הממשלה? העיריות? הסוכנות היהודית?

אני גם מסכים עמך, כי תיאטרון הזוכה בחמיכה ציבורית חייב להיות ראוי לכך אך אני מתנגד לשימוש בשוט החקציבי להכתבה צנזורלית, החורגה מזו שאושרה בחוק והמופעל, הלכה למעשה, ע"י משרד הפנים.

הדימוקרטיה, כשיטת מימשל, נוטלת על עצמה - מדעת - סיכונים רבים. החופש הרטרוארי הוא אחד מהם. היאורטיה, אני מתאר לעצמי מצב, שבו גוף אמנותי - הנחשך ע"י הממשלה - יתפך לכבשיר הלוחם במדיניותה בשאלה זו או אחרת. במקרה כזה הממשלה - וכטוה כל גוף ציבורי ויחיד - רשאית בהחלט להוסיף ולעמוד על דעתה ולחלחם עליה, אך חלילה לה להפעיל את השוט החקציבי לסכירת המיות או להכתבת השעט, גם כאשר אין זה למעשה.

לצערי, איני רואה דרך אחרת לגבור על חולשתה זו של הדימוקרטיה, חולשה שהיא גם מקור כוחה.

בברכה,

יגאל אלון

לכבוד
מר ה. ט. בסוק
סגן ראש-עירייה חל-אביב.